

Sygn. akt *XVII AmE 108/14*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 18 kwietnia 2014 roku Nr (...)

orzeka:

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od powoda A. K. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

Sygn. akt *XVII AmE 108/14*

UZASADNIENIE

Decyzją (...) z 18 kwietnia 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) na podstawie art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne i art. 104 k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Panu A. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pn.: „(...)” w O., posiadającemu koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 8 stycznia 2014 roku nr (...) na okres od 21 stycznia 2014 roku do 21 stycznia 2029 roku oraz posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP) (...) wymierzył Panu A. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pn.: „(...)” w O. karę pieniężną w wysokości (...) przychodu z działalności objętej obowiązkiem posiadania koncesji osiągniętego w roku 2013, tj. w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych za to, że w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą naruszył on warunek 2.5.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z 16 stycznia 2004 roku nr (...) przez nie poinformowanie Prezesa URE o rozszerzeniu działalności związanej z obrotem paliwami ciekłymi o obrót konfekcjonowanym gazem płynnym na stacjach paliw

zlokalizowanych w miejscowościach O., C. i D., tj. o zmianie mającej istotny wpływ na warunki prowadzenia działalności koncesjonowanej, czym naruszył przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne.

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji, powód A. K. prowadzący działalność gospodarczą pn.: „(...)” w O. (zwany dalej również „Przedsiębiorca”) zaskarżył ww. decyzję i wniósł o jej uchylenie w całości. Powód w odwołaniu wskazał, iż nie posiadał on świadomości o konieczności poinformowania Prezesa URE o o zamiarze wykonywania obrotu gazem płynnym w butlach, gdyż nie zdawał sobie sprawy, iż istnieje podział na gaz płynny i gaz płynny konfekcjonowany. Powód dodatkowo podkreślił, iż w jego przekonaniu obowiązujące przepisy prawa energetycznego również nie wprowadzają do porządku prawnego takiego rozróżnienia, a przez to koncesja jako akt administracyjny nie może być stawiana ponad przepisy ustawy Prawo energetyczne. Nadto powód wskazał, iż w związku z zaistniałą sytuacją nie ucierpiał ani interes publiczny ani prywatny.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania. Pozwany podniósł, iż po dokonaniu analizy twierdzeń i zarzutów odwołania w jego ocenie brak jest podstaw do ich uwzględnienia. Pozwany podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji odniósł się do twierdzeń odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 16 stycznia 2004 roku nr (...), Prezes URE udzielił powodowi koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, tj. benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, olejami opałowymi oraz gazem płynnym, na okres od 20 stycznia 2004 roku do 20 stycznia 2014 roku. Następnie zaś decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 8 stycznia 2014 roku nr (...) udzielono powodowi koncesji na okres od 21 stycznia 2014 roku do 21 stycznia 2029 roku. (k. 5-8 i 24-26 akt administracyjnych)

W piśmie z 28 listopada 2013 roku powód wskazał, iż prowadzi on obrót konfekcjonowanym gazem płynnym na stacjach paliw zlokalizowanych w miejscowościach O., C. oraz D. oraz że zawarł dwie umowy „o dostawie gazu płynnego propan - butan i propan w butlach” 18 lutego 2012 roku i kolejne dwie umowy na dostawy gazu butlach 18 września 2012 roku i 16 października 2012 roku. (pismo wraz z umowami k. 15-23 akt administracyjnych)

W związku z ujawnieniem w prowadzonej przez powoda koncesjonowanej działalności gospodarczej ww. nieprawidłowości, Prezes URE 7 lutego 2014 roku wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia powodowi kary pieniężnej i wezwał powoda do przedstawienia wyjaśnień i dokumentów w tym do przedstawienia na piśmie daty rozpoczęcia sprzedaży konfekcjonowanego gazu płynnego oraz wielkości osiągniętego z tego tytułu obrotu w latach 2012 i 2013. Nadto Przedsiębiorca został wezwany do wskazania i udokumentowania przychodu uzyskanego wyłącznie z działalności koncesjonowanej w latach 2012 i 2013. (k. 1-2 akt administracyjnych)

W odpowiedzi na powyższe wezwanie powód pismem z 25 lutego 2014 roku wskazał, iż „nie jest w stanie podać dokładnej daty rozpoczęcia sprzedaży gazu płynnego propan-butan w butlach”, natomiast z obrotu tymże gazem w okresie od 18 lutego 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. uzyskał przychód brutto w wysokości (...) zł, zaś w 2013 r. uzyskał on z tego tytułu przychód brutto w wysokości (...) zł. Odnosząc się zaś do stawianych Przedsiębiorcy zarzutów wskazał on, iż w udzielonej w 2004 roku koncesji nie było podziału na gaz płynny oraz gaz płynny konfekcjonowany i zważywszy na fakt, iż jest to ten sam rodzaj gazu nie miał świadomości, iż konieczne jest poinformowanie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o zamiarze wykonywania obrotu gazem płynnym w butlach.

Jednocześnie powód w ww. piśmie złożył wniosek o przedłużenie terminu do przesłania sprawozdania finansowego za 2013 roku do 31 marca 2014 roku (k. 27-28 akt administracyjnych)

Pismem z 3 marca 2014 roku Prezes URE wyraził zgodę na powyższe i przedłużył termin do udzielenia dodatkowych wyjaśnień do 31 marca 2014 roku. (k. 32 akt administracyjnych)

Pismem z 27 marca 2014 roku powód przedłożył dodatkowe dokumenty, tj. w szczególności kopię „formularza rozliczenia przychodu osiągniętego w 2013 r. z działalności koncesjonowanej oraz kserokopie bilansu i rachunku

zysków i strat za 2013 rok" z których wynika, iż w roku 2013 przychód powoda z działalności koncesjonowanej wyniósł (...) zł, natomiast zysk z prowadzonej działalności gospodarczej wyniósł 734.634,16 zł. (k. 34-37 akt administracyjnych)

Pismem z 1 kwietnia 2014 roku Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie i poinformował go o możliwości zapoznania się materiałem dowodowym. Powód nie skorzystał w wyznaczonym terminie z przysługującego mu uprawnienia. (k. 39 akt administracyjnych)

Decyzją z 18 kwietnia 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nałożył na powoda karę pieniężną w kwocie 3000 (trzech tysięcy) złotych za naruszenie warunku 2.5.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. (k. 3-6 akt sądowych) Od powyżej decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją i wnosząc o jej uchylenie. (k. 8-10 akt sądowych)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawdopodobności powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie art. 57 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej Prezes URE jest uprawniony do kontroli działalności gospodarczej w zakresie zgodności wykonywanej działalności z udzieloną koncesją lub przestrzegania warunków wykonywania działalności.

Zgodnie z ustalonym zakresem koncesji udzielonej powodowi na okres od 20 stycznia 2004 roku do 20 stycznia 2014 roku decyzją z 16 stycznia 2004 roku nr (...), powód w prowadzonej działalności gospodarczej był uprawniony jedynie do obrotu paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, olejami opałowymi oraz gazem płynnym.

Zgodnie z warunkiem 2.5.1. ww. koncesji powód zobowiązany był do niezwłocznego pisemnego poinformowania Prezesa URE o realizacji inwestycji związanych z ochroną środowiska, zamiarze rozszerzenia lub ograniczenia działalności związanej z obrotem paliwami ciekłymi oraz innych przewidywanych zmianach mających istotny wpływ na warunki prowadzenia działalności koncesjonowanej. Wprowadzenie takiego warunku do udzielanych przez Prezesa URE koncesji wynika z nałożonego na niego przepisem art. 33 ust. 1 pkt. 13 ustawy Prawo energetyczne obowiązku zbadania, czy wnioskujący przedsiębiorca spełnia niezbędne warunki techniczne do wykonywania danego rodzaju działalności.

Ponieważ obowiązująca w 2012 roku, to jest w dacie kiedy powód dokonywał zakupu i sprzedaży gazu płynnego propan w butlach, udzielona powodowi koncesja na obrót paliwami ciekłymi nie obejmowała obrotu konfekcjonowanym gazem płynnym, a powód nie poinformował o tym fakcie Prezesa URE nawet już po dokonaniu zakupu owego gazu w butlach, naruszył on przewidziany koncesją warunek 2.5.1..

Twierdzenie powoda, iż nie poinformowanie Prezesa URE o rozszerzeniu działalności wynikało z braku świadomości o istniejącym podziale na gaz płynny oraz gaz płynny konfekcjonowany, zdaniem Sądu nie zasługuje na uwzględnienie. Bezsprzecznym jest, iż przepisy prawa energetycznego rozróżniają gaz płynny od gazu płynnego w butlach.

Powód jako podmiot prowadzący profesjonalną koncesjonowaną działalność gospodarczą, który do tego działa na rynku koncesjonowanym od ponad 10 lat, winien wykazywać się należyłą starannością oraz znajomością obowiązującego prawa w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, gdyż w przeciwieństwie ogólnie przyjętego poziomu w obrocie gospodarczym, działalność koncesjonowana podlega szczególnym rygorom i wymaga wykazania nadzwyczajnie dużej staranności przy jej prowadzeniu. Brak świadomości czy też błędne przekonanie przedsiębiorcy

koncesjonowanego o danych wymaganiach czy obowiązkach nie może zwalniać go z odpowiedzialności za dokonane naruszenia, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.

Powyższe działania bezsprzecznie stanowiło naruszenie warunków koncesji, stosownie zaś do art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Podkreślenia wymaga, że powyższy przepis nie jest uprawniającym Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej, lecz obligującym go do jej wymierzenia w przypadku stwierdzenia okoliczności podlegających takiej sankcji. Kara pieniężna, o której mowa powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Wymierzając powodowi karę Prezes Urzędu zobowiązany jest wziął pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących, tak aby nakładana kara była zarówno jak najbardziej adekwatna do dokonanych przez stronę działań.

Zdaniem Sądu Prezes UKE rozważył wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, uwzględniając zarówno okoliczności obciążające, w tym długotrwałość dokonywanego naruszenia, jak i łagodzące, jak jego zaniechanie poprzez otrzymanie nowej koncesji, czy niewielki procent przychodu z obrotu konfekcjonowanym gazem płynnym w obrocie powoda. Kara pieniężna, o której mowa powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Wysokość kary, jaka może zostać wymierzona, uregulowana w art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy odwołując się przy tym do przychodu uzyskanego przez podmiot z działalności koncesjonowanej w roku podatkowym poprzedzającym dzień wydania decyzji na podstawie ustawy, w rozumieniu obowiązujących przedsiębiorcę o podatku dochodowym.

Bezsporne jest, że przychód osiągnięty przez powoda z działalności koncesjonowanej w 2013 roku, to jest roku poprzedzającym nałożenie kary wyniósł (...) (słownie: (...)) złotych. Nałożona kara w wysokości 3000 zł (słownie: trzy tysiące) stanowi zatem jedynie (...) uzyskanego przez powoda przychodu z działalności koncesjonowanej w 2013 roku. Zdaniem Sądu tak ustalona wysokość kary spełni swoją funkcję represyjną i prewencyjną oraz stanowić będzie wystarczająco wyraźne ostrzeżenie dla powoda na przyszłość, aby stosować się do przepisów prawa i przestrzegać udzielonej koncesji. Tak ustalona kara jest w ocenie Sądu odpowiednia do stwierdzonego naruszenia, a jej wysokość w żaden sposób nie można uznać za przekraczający możliwości finansowe powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt. I sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c., w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski